

Sytti år siden den første pilegrimsferden til Sonsoles

Historikeren Andrés Vázquez de Prada forteller om den pilegrimsferden som den hellige Josemaría foretok den 2. mai 1935 til pilegrimsålet som er viet til Vår Frue av Sonsoles (Ávila, Spania). I mai måned, som Kirken spesielt har tilegnet jomfru Maria, pleier mange kristne å hedre Guds mor ved å foreta en pilegrimsreise.

24.05.2005

I boken El Fundador del Opus Dei (Boken om Opus Deis grunnlegger) forteller historikeren Andrés Vázquez de Prada om en reise som den hellige Josemaría foretok til Ávila sammen med to studenter for å hedre jomfru Maria på pilegrimsstedet som er viet til Vår Frue av Sonsoles. I denne helligdommen har man nå satt opp en plakett til påminnelse om den første pilegrimsferden Opus Deis grunnlegger foretok dit.

”Da det nærmet seg avslutningen på kurset og han kunne regne med et stort antall ungdommer i Ferraz som det kunne oppstå kall blant, og der man kunne håpe å finne beboere til sentret for året etter, ville don Josemaría (...) takke Vår Frue spesielt for alle nådebevis han hadde mottatt

i løpet av dette kurset. Han bestemte seg derfor for den andre mai å begi seg til Sonsoles sammen med Ricardo og José Maria G. Barredo.”

Slik skrev Opus Deis grunnlegger selv om reisen: **”Siden det nå hadde blitt bestemt at vi skulle reise til Sonsoles, ville jeg feire den hellige messe i DYA-senteret før vi begynte på vår ferd til Ávila. Under memento ba jeg med enda større besluttsomhet enn vanlig vår Jesus om at han i oss alle – i Verket – skulle øke vår kjærlighet til Maria og at denne kjærligheten også skulle vise seg i gjerninger.**

På toget kunne jeg ikke la være å tenke på det samme: Vår Frue gleder seg sikkert over at vi elsker henne så høyt og at denne kjærligheten også kommer til uttrykk i kraftfulle marianske skikker: at hennes bilde alltid finnes hos oss, at vi gir henne vår sønnlige hilsen når vi går inn

eller ut av rommet, at vi bryr oss spesielt om hennes fattige, at vi tar opp kollekt for dem på lørdagene, at vi følger valgspråket omnes... ad Jesum per Mariam; Kristus, Maria, paven... Men i mai måned trengs det enda noe mer, noe som passer for den måneden. Da så jeg for meg at 'maivalfarten' kunne bli en skikk som burde innføres – og som har blitt innført – i Verket.”

Uten å gå innenfor Ávilas bymurer bega de seg direkte til pilgrimsstedet. På lang avstand så de helligdommen oppe på toppen av åsen. De ba en rosenkrans mens de gikk opp til den og enda en foran jomfruens bilde, der det står omgitt av votivlys og gaver. Siden ba de en tredje rosenkrans mens de gikk tilbake til Ávilas stasjon. Presten brukte siden inntrykk fra reisen til følgende betraktning over standhaftighetens dyd:

”Så snart vi hadde kommet frem til Ávila – forteller den hellige Josemaría – kunne vi se helligdommen foran oss, men da vi kom til foten av fjellet kunne vi rimeligvis ikke lenger se Marias hus. Da kommenterte vi dette faktum ved å si at slik gjør Gud mange ganger med oss mennesker. Han viser tydelig målet for oss og lar oss betrakte det for slik å forsterke bildene som vi har inni oss av veien til Hans mest kjærlighetsfulle Vilje. Og når vi befinner oss meget nær Ham, etterlater han oss i mørke, det virker som om han har forlatt oss. Det er fristelsens tid. Vi opplever tvil, vi kjemper, mørket omgir oss, vi blir trette, får lyst til å gi opp alt... Men nei, vi må reise oss og gå videre. Fristelsens tid er også tiden da vår tro bekreftes og vi overgir oss som barn til Gud vår Far. Bort med tvil og vaklende ubesluttsomhet! Jeg har skimtet

den vei jeg skal gå, jeg har begynt å gå den og jeg fortsetter til slutten. Oppover fjellet, pustende og pesende av anstrengelse, men uten å stanse opp for å plukke noen blomster som lokker meg på begge sider av stien med sin duft og sin farge... og gir meg ønske om å eie dem. Av bitter erfaring vet jeg svært godt at det bare tar et øyeblikk å bøye seg ned og plukke dem, men hvis jeg gjør det, kommer de bare til å visne i hendene mine, og duften og fargene deres forsvinner. Jeg vet at det ikke er dem som kommer til å gi meg fred.”

Til minne om denne pilegrimsferden bevarte don Josemaría en håndfull hveteaks i en liten eske som symbol og håp om apostolisk fruktbarhet i mai måned.

Om tilbakereisen fra valfarten til Sonsoles forteller don Josemaría i sitt

referat en liten anekdote og avslutter med de meditasjonsemner han hadde for den ettermiddagen.

”(...) da vi var på vei tilbake og ba rosenkransen (på latin!) fløy en hærfugl over veien. Jeg mistet konsentrasjonen og ropte: En hærfugl! Ikke noe mer, vi fortsatte bønner, og jeg ble litt skamfull. Hvor ofte fører ikke våre verdslige drømmers fugler oss bort fra våre apostoliske aktiviteter! Hjelp meg, Herre, slik at dette ikke skjer igjen.

Og tilslutt vil jeg skrive ned hvilke meditasjonsemner vi hadde på toget på veien hjem.

1. Å tenke på at Gud vår Far like gjerne kunne ha utvalgt andre enn oss for å utføre sitt Verk.

2. At vi må gjengjelde Jesu barmhjertige nåde mot oss da han utvalgte oss for å utføre hans Verk

(mer eller mindre med denne ordlyden).

3. Å innse hvilken skjønnhet Verkets apostolat har og hvilket stort foretak det blir om noen år – også i dette øyeblikk – om vi bare besvarer nåden som har blitt gitt oss.

Og til sist bønnen: at vi i kjærlighet får ta imot en ånd av total selvoppofrelse for og underkastelse overfor Verket.”

Madrid, mai 1935

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/sytti-ar-siden-den-frste-pilegrimsferden-til-sonsoles/> (18.03.2026)